

POLETNI VEČER

Janez Menart

Kako si lepa, ko lase
po naslanjaču razpustiš
in se s priprtimi očmi
na pol opazno nasmejiš;

ko roka, gola do lakti,
pri tleh za svojo senco niha,
ko v dekolteju se zoži
in spet razpre telo, ko diha:

ko val luči skoz okno sije,
da v pesku listje trepetaja,
ko veter mehko v šipe lije
in se z zavesami igra ...

kako si lepa, ko želim,
da bi sanjarila o meni,
in da bi kdaj lahkó dejal:
to pesem sem napisal ženi.

1952

PESEM PREZRTE DEKLICE

Janez Menart

Naj ti z rokó
grem čez obraz,
kot topel veter
gre čez klas.

Naj dolgo gledam
ti v oči,
kot mesec v jezero
strmi.

Naj k prsim stisnem
te mehkó,
kot pade listič
na vodó.

Zaspi, zaspi...
brez sanj zaspi,
ti moje dete,
ki te ni.

1952

NARODNA

Janez Menart

Dežek, dežek ne rosljaj
na njen tihi, tihi kraj,
da se s solznimi očmi
v črni rakvi ne zbudi.

Dežek, dežek pa roslja
drobne solze v dno srca.
Listje pada in vsak hip
zdrsné kaplja preko šip.

1952